

Anteckningar af Tankar

uti

Warianta Åmnen

af

Jac. Judén.

W i b o r g,
hos And. Cederwallers år 1827.

J n n e h å l l .

Tänke = Språk.

Om Grundsatser i Moral-filosofien.

Christendomens hänvisning genom bättring till Guds barmhertighet.

Förnuft och Religion.

Religion och Ceremonierna.

Om synders förlåtelse.

En blick å Historien.

Om ordet tro.

Det Öfvernaturliga.

Betraktelse om Fritänkeri.

Naturens Daningskraft.

Utkast till Afhandling om Sjelfmord.

Om wäld emot djuren.

Om Wälgörenhet.

Contraster i Prædicater.

Om Spelare af profession.

Tänkar om Poesie.

Om Finska Språket.

Apologie för de såkallade blöta bokstäfvarna uti Finska Språket.

Om Rimmflut uti finsk Poesie.

Hund = hådanfärd, eller Schattes dödd.

Dessa uppsatser äro mina wid lediga stunder antecknade ideer, den tid jag uppsagt Wåinånrd i en min lydnad. Ehuru min affigt då varit, att med allone afstå ifrån en otacksam eller kanske mina krafter öfverstigande författare befattning, har jag likwål icke ågt styrka nog, att wara ståndaktig uti min föresats, emedan jag icke kunnat förqwäfwad nöjet wid tankarnas syfvelsättning och deras antecknande, intill des jag återwändt till modersmålet, som jag ansett för min egentliga werkningskrets, och der jag trott mitt litterära tidofördrif hafwa jemwål någon allmännare god werkan, om ej directe, åtminstone såsom anledning dertill, som ofta öfwen genom mistag kan winnas.

Detta författare nöje, med sina mistag och många förödmjukelser, tillämnade att nedslå mitt sinne, har derjemte icke aflupit utan kostnader för mig, hwarfdre min ihärdighet af mången torde anses med åtlöje. Men då ödet gynnat mig med en plats i Samhället, der förtjensten fördelaktigt balancerat med det dagliga behöfwet, har jag ansett för en owillkorlig skyldighet, att med öfwerskottet söka gagna det Allmänna. Har sådant misslyckats mig, eller har jag varit för swag till ett så stort wärf, så är jag åtminstone icke owärdig --- Där, hufset och medlidande.

Tänke = Språk.

Sanningen är ett helgadt Tempel, och förnustet är sanningens fackla, hvarsför-
ran intet redigt begrepp uti des helgedom
intränger.

Förnustet är en gästa ifrån höjden,
som endast af dären föraktas. Seende
kunna wi fara wilsse, men ingalunda fin-
na wägen bättre med tillslutna ögon.

Mensklighetens förseelser hårröra of-
tare af swaghet än elakhet. Den fallne
bör derföre hållre ursäktas och beklagas,
än fördommas.

Menniskans animaliska lif har likhet
i wanskligheten med löfwen på trädet. Om
wåren och sommaren afflitas de med swå-
righet; wid erhållen mognad om hösten
affalla de genom sin egen tyngd.

Om menniskan uti sitt handlingsfätt
will likna Gud, som är osynlig, böra de
goda gerningarna utan begär att synas och
utan stolthet utöfwas.

Den rikedom är af mycket värde, som utmärker sin ägare, icke genom prakt och högmöd, utan genom stiftande af nytta dermed.

Den som icke älskar dygden och upplysningen, han leker blindbock med sitt öde, och vill i mörkret ertappa den inbiljade lycksaligheten.

Ingen rikhaltighet för människan kan jemföras med tiden; deraf slödas mycket bort, men en ewighet återstår, sådan som den i lifwet förberedes.

Det werksamma^m lifwet är det bästa lif; rörligt watten är alltid friskt.

Eldens werkan röjes genom ämnet, och själen genom kroppens organism. Elden och själen äro således i nära samband med materien.

Af egennytta hastar människan till laster, likasom swinet söker swalka uti gytjan. Sålunda nedslade äro de wederstyggelige uti vår åsyn.

Många ibland människorna äro narvar, och anses så af hwarannan; men så kunna tro det om sig själwa.

Den flokaste af männer är den som minst felar, och endast en dåre kan anse sig infallible.

Högmod i själen liknar wattusot i kroppen, begge wanställande genom swullnad.

Dåren högmodas öfwer sina kunskaper derföre, att han med förndjelse betraktar endast det han wet, men förgäter det som mera är - - det han icke wet.

Genom smicker tillwäpar den swages fåfånga, likasom ohyran frodas uti orenlighet.

En anonym författare liknar en masquerad person. Han är sålunda mera fri uti sitt förhållande; men bör wara ansvarig för öfwerdriften, när masquen aflådes.

Ötjenliga uttryck uti allwarsamma ämnen äro anstötliga såsom klappersten på allmän farwäg; banan ändras genom dem icke, men de gifwa knuffar åt den farande.

Håtskhet emellan parter uti råttegång liknar argheten hos hundar; de wisa hwar-

annan tänderna, utan att saken beriges
 nom afgöres.

Den som genom titlar finner sin få-
 fånga tillfredsställd, han liknar den lätt
 förnöjda gästen, som kan hållas munter,
 och affpisas utan kostsamma tillställningar.

Fåfången är en sort dragningskraft,
 som förbinder medelståndets narrar wid
 den förnåmas beswårliga glans, liksom plane-
 terna wid solen, som dels förbränner de-
 ras nytta, och dels befordrar ohyrnan på
 desamma.

Den frige man, hwilken så lågt ned-
 sätter mensklighetens värde, att han sö-
 ker beprisa tråldomens fördelar, är sjelf
 qualificerad att wara trål, och saknar ej
 widare ån en egennyttig ågare, för att
 närmare erfara fördelen af en wilkorlig
 behandling och sålunda afhångig lycksalig-
 het.

Uti ett land, der ståndsrättigheter på
 medborgerlig bekostnad ännu skyddas, der
 liknar Samhället wagnen, som af måktiga
 hästar, med kuskar af egennyttiga, slites
 åt olika håll efter olika intressen.

Ryktbara Hjeltar ibland Nationerna äro, i jemförelse med andra nyttiga Medborgare i Staten, såsom Torn i Ståderna; de falla först i ögonen, men äro ofta uppförde endast till prydnad.

Passionerna hos människan äro i lika förhållande till förnuftet, som Ministrarne till en Regent; de regera ofta öfwen Regenten.

Stora och kraftfulla Regenter äro lik solen, som sprider ljus och värma i naturen. De swage likna månan, emedan de erhålla sin glans endast af Thronen.

Tornidens öfvertygelse om Satans herskande wälde öfwer människorna, samt de emellan dem och honom afflutade contracter, är för nutiden ett åtlöje. Satan wore också enfaldig, om han wille låta sig i slika upptåg, emedan människan står under vår Herres förmynderskap, och alla menliga öfwerenskommelser med en pupill gälla icke.

Öfwen wid de måst rörande tillfällen blir råheten känslods, och bringas till

deltagande endast genom framställning af eget lidande. Likaså hos egoister, som hafwa sin moral mera i magen än i hjertat, kan samwetet wäckas endast genom ryggen.

Likar till sinnesart styras bäst af lifar. Dersöre, enär nu menniskan undafätt herrawälde öfwer djuren, röjer hon jemwäl sig hafwa fått i mer och mindre grad en slång af djurarternas olika natur; hon är grymm eller medlidfam, wild eller saktmodig, oförsträckt eller bakslug o. s. w. —

I det menniskan skryter af sitt förreträde framför djuren, borde hon söka dämpa hos sig uppsätet uti wäld, grymhet och list, hwartill endast wilddjuren äga benågenhet, som dock är mindre omoraliskt.

Genom wiljans frihet skiljer sig menniskan ifrån djurens instinkt; men denna instinkt är afwundswärd emot den missbrukade friheten.

Menniskan är lik en spegel uti sitt wäsende. Kroppen omgifwer själen, lik

som ramen sammanhåller och bewarar glaset. Spegeln afbildar föremålen, och själen emottager intryck af erfarenheten. Det klara och jemna glaset liknar den sundt tänkande menniskan. Concava och convexa glas likna fantaster, som antingen förstora eller förringa föremålen. Ett dunkelt glas kan tillämpas ett dumbufwud, och ett söndradt eller annars skimrande, förwirringen i förnuftet.

Lagens princip är: rättwisa utan mannamån. Den lag, som ej bestämmer ömsesidiges skyldigheter Medborgare emellan, är en orimlighet, och den som, till hån för menskliga rättigheter, söker tillwälla sig ett wilkorligt behandlingsätt öfwer sin nästa, han förswagar Samhällets säkerhet, i det han retar den lidande till wåld och lika wilkorligt försarande.

Flyttfogeln iakttaget sin instinkt, att wid winterns annalkande sträfwä till ett warmare klimat. Hwarföre skulle då menniskan förqwaswa sin åtra till ett sällare lif efter döden? Den förres slystning swiker ju icke. Skulle wäl hoppets ledning för menniskan wara mindre säker?

Om Grundsatser i Moralfilosofien.

Den moral-filosofiska princip, att utdessa det goda endast såsom warande godt, dygd, utan annan bewekelsegrund och åsigt än såsom dygd, är för den sinnliga menniskan avstract och ifrån Gud isolerande.

Att stifta godt af egennytta, till winnande af salighet, är wanhedrande för dygden och en motstridighet till ändamålet, ehuru åfwen då icke utan nytta för werlden.

Närmandet till Gud uti sann harmonie emellan tro och handling, alltid sträfvan till förädling och fullkomlighet, så att förnustet upplyses och hjertat wärmes af en lågande wålwilja - - - se der den rätta och säkra grunden för all dygd, som är wärdig en himmelens arfwinge och winner Guds wålbehag.

Denna höga grundsats finnes uti Christi lära utvecklad. Redan de äldre Filosofernas moral-princip war härmed

deri öfverensstämmande, att egennyttan icke kunde läggas till grund för en dygdig handling; men de hade icke upphunnit den moraliska höjd, den klarhet, som Kristus uppdagat uti wälwilja och kärlek.

Äfwen så dunkel war idéen om tillwinnandet af Guds nåd och wälbehag. Öffret ansågs då för ett medel dertill. Kristus kom och affkastade offerandet, -- han yrkade i sådant affseende bättring och hjertats förädling, sträfwande stäbse allt högre uti moralisk fullkomlighet, -- och de wise hafwa insett sanningen deraf.

Christendomens hänvisning genom
bättring till Guds barmhertighet.

Menniskan blef skapad fri på jorden, med anlag till det goda, jemte lemnadt tillfälle afwen till afwikelse. Eget wal emellan godt och ondt skulle bestamma hennes moraliska värde. Sådan är hon i denne dag, fri till den ytterlighet, att friheten och det goda kunna af henne misbrukas.

Uti misbruk består således människans huswudsaktliga felaktighet. Deraf härdr det onda, genom uppsåtligheten fördradt till styggelse. Till och med egenyttan, den måst lifwade passion hos människan, nödwändig till warelsernas existence, är i sig sjelf ännu ingen last, men blir det genom misbruk och orättwisa.

Allwisligen har derföre den store Skaparen, i anseende till denna passions förledande egenkap, till hämmande af dess öfwerdrift, utstakat en motwigt uti följderna af misbruk och det rätta ändamålsenkliga förhållandet, af godt och ondt, af dygden och lasten, för att sålunda stadga

människans fria vilja till beredande af hennes fullkomlighet och den deraf härderande lycksaligheten.

Gemwål de öfriga passionerna uti mennisko-hjertat äro pågad-windar på lifwets ocean. Med fastad uppmärksamhet å desamma föra de öf till målet. Genom oaktsamhet, eller utbrustna till härjande stormar, förqwäfwä de förnuftet och misledda till förderfwets klippor.

Uti ett sådant fritt förhållande, med eget handlingsfatt, befinner sig nu människan. Swänget skulle hafwa tillintetgjort hennes stigande moraliska värde, och det owilkorliga beroendets jernarm nedsatt henne i parallel med djur och plantor.

Människan är således till, för att sjelf upparbeta sig till högre förhållanden, till moralisk bildning och fullkomlighet. Målet är henne förefatt, men upphinnandes det liknar Sisyphus mödosamma stråswande med hålln, swär att till höjden uppwältra. Allestädes möter öf det underbara och stridiga uti människans förhållande. Begäfwad med begrepp om fullkomlighet uti föreställningen, är hon bristfällig i

verkligheten, ofta begråtande sin swaghet. Vi warseblifwa dygden endast i föresatsen och affigten med handlingen. Menniskan känner wågen till sin förädling genom den moraliska åsytningen, utan att kunna ernå fullkomligheten här i lifwet; ty uti utöfningen kan den swaga menskan icke annat än ofta brista emot skyldigheten.

Den utöfwande fullkomligheten är sålunda en stridighet emot den menskliga förmågan. Men den rena föresatsen i det goda, känsla för dygden, medför redan ett moraliskt värde och är en upphöjande egenkap, hwaraf handlingen föreställer blott ett aftryck. Denna egenkap är ett utsåde i mennisko-hjertat, som först i ewigheten kan hinna till mognad.

Menniskans owillkorliga och med möjligheten öfwerensstämmande åliggande i sanneligheten består då endast i affky för lasten ända till undwikande, och kärlek till dygden äfwen der, hwarest utöfningen är i strid med swagheten, då känslan för dygd bör upprätthålla det moraliska sinnet, för att icke öfwerwäldigas af synden, men tillkämpa sig en lysande seger, till winnande af allt högre och högre föräd-

ling, såsom förberedelse till ewigheten, der då saligheten, lik ljuset af lågan, blir en följd efter Allgodhetens och Barmhertighetens systemål med ett swagt, men moraliskt wäsen.

Enär nu swaghet är menniskan hårdt widblådande, och fallet derföre mindre undwikeligt. Enär jemwål åtrån till dygd och god affigt i handlingen, den enda menfkliga fullkomligheten här i lifwet, ofta kallsinningt åsidofättas, och menniskan, hwilken ingalunda will efterskänka saligheten, om ock orättwisa och brott skulle brännmärka des jordiska wandel, icke finner sig bestående hos Gud, det högsta idealet af all fullkomlighet, icke kunna utstå redogörelsen inför Rättfärdighetens Domstol, - - - hwad blir då hennes tillflykt? hwad will hon tillgripa i denna labrynt af stridigheter, för att undkomma faran, då lifwets strömdrag förer oss hwarje ögonblick häftigare till ett wådligt öde? Fortidens offer och spåkning, först till utplånande af brottsligheten, jemte det förtjenta straffet, och sedan vidare till förwärfwande af himmelens wälsignelse, äro numera för mycket materiela för tidens anda. Offerblodet kan icke fördunkla

famwetets spegel, icke dölja syndens styg-
gelse uti det wrånga sinnet, för att i lå-
nad masque tråda inför Herran. - - -
Här förvirras tanken, hisnande för owis-
heten, såsom för en ryblig asgrund. Hop-
pet är förloradt för lastens anhängare, —
förtwiflan intränger genom alla sinnen.
Wansinnige irrande uti syndens ödemar-
ker, förgås de af elände. Icke engång
den af swaghet felaktige, liknande ett i sko-
gen förwilladt barn, som gråtande ropar
efter wågwisare, icke engång den ånger-
fulle är säker om räddning, då ewighe-
tens dunkelhet inbryter. Qwalets låga
rdjes genom det bristande ögat, såsom
wådelden genom fenstret uti den instörtan-
de hyddan.

Sådant synes nu menniskoflägtets
jämmerfulla tillstånd med en hemsk utsigt
åt ewigheten, jämmerfullare än fordom
Judarnas wid Christi ankomst, dignande
under förtryck och offrens bördor. Men
trösten är kommen; wi se Frelsaren Je-
sus Kristus, framtråda med bebådelse om
barmhertighet hos Gud genom bättring hos
menniskorna. — Gnistrande uppflammar
åter hoppet. Den förtwiflande mensklig-
heten upplifwas, såsom naturen wid wå-

rens annalkande. Kristus har räddat
 menniskan, det förwillade barnet, och åter-
 fört henne uti Nådens moderliga sköte.
 Han har höjt försönningens fana, med E-
 wangelii kallelse till efterföljd, hugswa-
 lande för det betryckta hjertat, såsom i
 sjöndö utropet: land, land! för de rädd-
 ning sökande. Tröstande, såsom morgon-
 rodnaden efter nattens mörker, fröjdefull,
 lif värmsolen, och strålande af gudomlig-
 het, är Christi lära uppenbarad på jor-
 den. Inbördes kärlek, med åtrå till dyg-
 den och värnads för Gud, utgör der må-
 let, dit Christne skola sträfwä. Derifrån
 sprides ljus och värma, verkande frukt-
 bart på förnuft och hjerta, så att tron
 blir lefwande hos menniskan, likasom frö-
 et uti jorden wäckes till lif genom solens
 wärmande strålar. --- En himmelsk ljus-
 ning uppgår härwid uti våra sinnen, hop-
 pets ledstjerna, hänwisande genom bätt-
 ring till Guds barmhertighet, ett tröste-
 fullt mål, såsom Betlehem för de wise
 från Österlandet. Apostlarnas hänryck-
 ning wid ljuset från höjden, då hos dem
 wäcktes en ny anda, och de skådade san-
 ningens klarhet, förnyas på jorden ge-
 nom Ewangelii budskap, salighetens mor-
 gonsol, som skall upplysa werlden, och

hwars milda sken redan upphunnit äfwen
 wära ögon, derest wi icke äro slagne med
 blindhet, sänkte i herşkande fördomar, så-
 som folket uti Jsrael, för hwilket Chri-
 stus med kraft, men förjäfwes, predika-
 de hjertats förädling, lågande wälwilja
 och menniskofårlek, försonande sinnelag
 till och med emot owänner och förföljare,
 wisande menniskorna wägen till den sanna
 moral-fullkomligheten och Guds wälbehag.

Utan att fördomma den menskliga
 swagheten, yrkade Kristus städse den fall-
 nes upprättelse. Han lärde sättet att nal-
 kas Gud förutan offerblod; han förwanda-
 lade offerandet till hjertats förbättring —
 / äskande fårlek till dygden i den grad, att
 deß werkan bordt yttra sig äfwen i den
 dolda handlingen. Men han blef icke hörd,
 han förföljdes. De som honom hörde,
 de förwillades; ty salighets läran grunda-
 des då icke på wälwilja och dygd, utan
 - war ett belönings system, liknande mera
 interese räkning än salighets lära. Wäl-
 gerningar utöfwades af speculation, icke
 af wälwilja, än mindre af fårlek; de dy-
 raste offer skulle öppna de högsta himlarna.

Wid så inkränkta moral-principer
 war Christi lära en dunkelhet äfwen för

de wälsinnade. Med föreskrift af wälwil-
 ja och menniskoförlet yrkade Christus af-
 skaffandet af de blodiga offeren, såsom of-
 tjenliga till winnande af Guds nåd. Han
 förklarade det rena hjertat Gud mera tack-
 nämligt än alla offer. Men, wanans
 mågt beherskar swagheten och fördomen
 står i förbund med sårkunnigheten. De för-
 sta Christne kunde icke med allone förgåta
 offerandet, hwarmed de welat muta rätt-
 färdigheten. Afskaffandet af offer war dem
 en wälgerning; men sinnligheten war der-
 med icke tillfredsställd. De hafwa mate-
 rialiserat offerets allegorie i Christi död till
 underpant för den förmenta försoningen ge-
 nom offerblod, utan affeende å efterföljd
 af läran, som wisar wägen till Gud ge-
 nom bättring. De hafwa eftersatt förbätt-
 ringen och sökt qwittera synden genom
 Frelsarens förtjenst såsom pris för alla
 laster. Så äfwen de följande Christne;
 i stället för en gudomlig Medlare genom
 den saliggörande läran, och förgåtande
 Skriftens allegorie om det sista stora
 offeret, en allegorie, som torde warit nöd-
 wändig för de swaga sinnen i den ännu
 späda församlingen, hafwa de gjort Chri-
 stus endast till ett lekamligt offer, till ut-
 plånande äfwen af deras uppsätligaste syn-

der uti ett förhårdadt tillstånd. Gemwål
 war samtid år ej fri från denna swåra
 tillwitelse. Människorna söka frelsning,
 men icke bot och bättring, icke dygden.
 Wid tillwållandet af jordiska fördelar för-
 gåta de himmelen; de affsty icke lasten;
 de skulle tillbedja helwetet, om de derige-
 nom kunde förwårswa sig saligheten.

Har man någonsin gröfre wåldfört en
 sublimare lära, för att i fördomar, dår-
 skaper och brott insöswa den tanklösa mensk-
 ligheten! Långe nog har man låtit henne
 förledas af det bedrägliga hoppet om bätt-
 ring ännu på dödsbådden. Hvilken o-
 rimlighet! Huru kan den länge inrotade
 styggelsen, lastens ogräs, på en gång
 uppryckas? Ännu mer, huru kan dygden
 så hastigt planteras och så rotfäste uti ett
 förhårdadt hjerta? Hålleberget öswergår ic-
 ke fort till fruktbarhet. Här röjes osäker-
 heten af den sena förbättringen. All nöd-
 twungen dygd förswinner, då ewigheten
 dagas, likasom lösa, för tillfället gjorda
 uppställningar af de härligaste växter uti
 solwårman snart förwisna.

Omgifwen af syndens töcken, med ett
 till laster benåget hjerta, huru kan men-

niskan ett ögonblick afbida en stråle från barmhertighetens sol, eller någonsin tillwinna sig Guds wälbehag, utan att göra honom till sin medbrottling? - - - Nys, förwillade mensklighet! Så länge du blir kall, utan skonsamhet emot djur och menniskor, egennyttig ända till bedräglighet, så länge är din religion en hådelse emot Gud. Med ett förqwåst moral-sinne är menniskan omwärdig sitt namn och sitt beståte; saligheten är henne en ömdjlighet.

Om wi icke äro intagne af sanning och rättwisa uti wår werkningskrets, af wälwilja och kärlek inbördes, så äro wi icke Christne, och hafwe ingen arswedel i himmelen; des portar äro tillslutne för egennyttans offer utan hjertats deltagande. Jordiska fördelar kunna stundom genom förstållning och lånt skapelse tillwinnas, — himmelen aldrig, aldrig saligheten, emedan wälwilja och kärlek dertill owilkorligen förutsättas. Det har kostat werlden möda och blodsutgjutelse, att afwika från denna grund, att i mysterier inweckla och i fiendliga sekter indela läran om försöning, läran, som bjuder fred på jorden och wälwilja hos menniskorna.

Wille Jesus Christus åter i våra dagar blifwa synlig på jorden, han skulle håpna öfwer så många irrbloß, förwånas öfwer tidens ännu kallade upplysning utan kärlek, såsom nordstens flammor utan värma; han skulle icke igenkänna sin lära, som är wanställd; han skulle utgjuta tårar öfwer förderswet, liksom fordom öfwer Jerusale m. Ja, Christne! förlåten mig detta hårda uttryck: enligt råkhetens till förwillelse urartade grundsatser om bättring, tro och salighet kunde han lätteligen nu som förre anklagas af ilskan och dömmas af fördomen. Sölad af laster, mörk och blodig stannar uti Historien wålnaden öfwen af vårt flyende tidehvarf.

I betraktande af werldens moraliska förfall, och förderswets förbannelse, som låg tungt öfwer Adams efterkommande, sökte Frelfaren upprätta ett andeligt rike, ett heligt samfund, dit alla dygd-älskande blefwo kallade, han sökte bättring på jorden, för att utwerka barmhertighet i himmelen. Men hopen förstod honom icke. Han har med lifwet fått umgälla detta sitt ädla företag. Apostlarnes sjelfwe hade swårt

svårt att fatta denna stora plan, denna totala omskapning af moral-systemet. Kärleken skulle segra öfver hatet, bättringen öfver förderfwet, fördomens mörker försvinna, och sanningens ljus upptändas till ledande af mennisko-slågtet till dess bestämmelse, den moraliska fullkomligheten, med deraf härrörande förmåner i tid och ewighet. Verket war likwäl påbjudt, om och menniskorna först efter år-tusenden skulle kunna fatta det höga och sanna deri, för att återvända ifrån wilstig till den rätta banan i salighets läran, der allt andas wälwilja och kärlek, och hwarigenom menniskan endast kan närmas dess upphof, Gud, all kärleks rena ursprung, som omgifwes af salighetens och himlarnas härlighet, derifrån afståndet för den kärlekslöse blir ett swalg efter olikstämmigheten af dess wäsen med den sanna moral-känslan.

Ätke må wårt sinne i hårdhet öfvertråffa hälleberget, som wi dock se förwitt-ra och småningom upplösas till fruktbar jord. Nej, måtte bättring snart följa och wåra hjertan upplåga i wälwilja! Fröjde sig menskligheten öfver sin åter-
B.

wunna upprättelse, liksom den ifrån förtwiflan förlofsade modren, som ser sitt barn räddas från undergång! Höjden af hennes erkänsla wid räddningens ögonblick, — Daniels lofsång i Lejonkulan, ware vår wäckelse till tacksamhet inför Barmhertighetens Thron, tacksamhet, brinnande uti en werksam efterföljd af läran, som upplyser vägen till saligheten!
